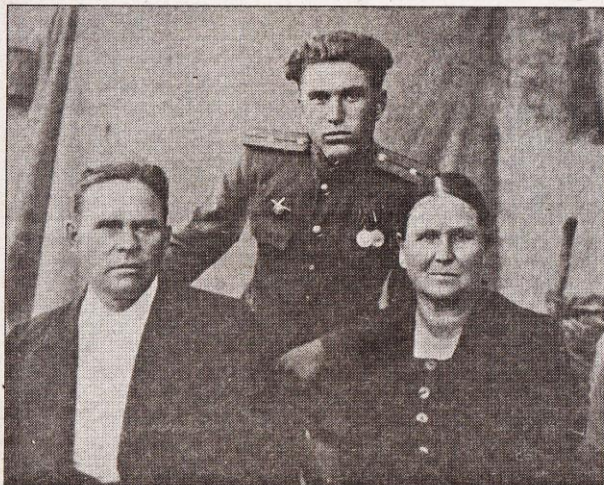

Шлях від лейтенанта до генерал-майора

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, молодий хлопчина Іван Саєнко навчаючись у школі пішов працювати на рудник. Далі, як усі хлопці призовного віку, потрапив на фронт. Чи міг тоді мріяти молодий лейтенант, що через 36 років служби в армії стане генерал-майором. Як кажуть, який солдат не мріє стати генералом?

- Як почалася для Вас війна, коли Ви потрапили на фронт?

- Початок війни застав мене у східному Казахстані в місті Усть-Каменогорськ. Тоді я ще вчився в школі, але щоб допомогти армії, молоді хлопці організували бригаду, яка пішла працювати на рудник. Саме тут видобували стратегічно важливі для оборонної промисловості вольфрам та молібден. Мій батько був начальником рудника, тому підтримав моє бажання працювати. Ми зібрали бригаду з кілька десятків хлопців. Через роботу навчатися в школі доводилося взимку, а весь інший час працювали. У

серпні 43-го мене призвали в армію та направили в тамбовське піхотне училище, де я провчився до січня 45 року. Далі я потрапив на 1-й Український фронт до четвертої танкової армії. Перше бойове хрещення відбулося з форсування річки Вісла в Польщі. Тоді я був у чині молодшого лейтенанта та командував кулеметно-мінометним взводом. У нашому арсеналі були міномети калібру 82 мм та легендарний кулемет "Максим". Вага кулемету складала 70 кілограмів, обслуговувало його роботу чотири чоловіки: командир, наводчик, помічник наводчика, постачальник набоїв.

- Де почався Ваш фронтовий шлях?

- Спочатку брав участь у форсуванні польської річки Вісла, далі переправлялись через німецькі ріки Одр та Нейса. Фашисти вели запеклу оборону з протилежного берега, а наші передові частини під прикриттям проривалися на інший бік на човнах. Далі наводили мостову переправу для переходу основних військ. На початку травня у складі Першого Українського фронту в 4-й танковій армії ми брали участь у "Берлінській операції". Ми обходили Берлін з південно-західного боку. У той час частина німецьких військ відступала з німецької столиці на Захід та мала об'єднатися з іншим угрупованням. Ми відрізали цей відступ, не дали змоги німецьким частинам з'єднатися. Бої почалися на початку травня, успішно блокувавши відступ фашистів з Берліну, 4 травня зустрілися з американськими військами, які рухалися нам назустріч із Заходу. У той час у Празі виникло повс-

тання місцевого населення, і нашу танкову армію кинули на підмогу чеським повстанцям. Чотири дні ми з боями підходили до Праги, 8-9 травня брали участь у визволенні цього міста. Тоді біля Праги перебувало крупне німецьке угруповання під командуванням генерала Шнайдера. Вони теж прямували до Праги, аби придумати повстання. Коли в місті з'явилися наші війська, залишки німців ринулися тікати на Захід і здалися американцям, адже дуже боялися нашого полону. Виявилось, що німецькі частини не дарма тікали до наших союзників. За наказом англійського прем'єр-міністра Черчеля, німців навіть не роззброювали та тримали в резерві з метою у разі чого вико-

ристати їх проти радянських військ. Перемогу святкував у Празі, але десь до 20 травня в місті проходили бої, тому що німці не хотіли здаватися. На жаль, наші бійці гинули і після 9 травня.

- А як склалася Ваша доля після війни?

- Після війни вчився в московській військової академії, приїхав провідати батьків, познайомився з майбутньою дружиною Анною Дмитрівною, якій тоді було 28 років. У шлюбі виховали двох синів - Валерія та Сергія, маємо дві внучки та трьох правнуків. Службу закінчував у 78 році начальником частини хімічних військ у Польщі в північній групі військ у званні генерал-майора. Далі, до 90-го року, працював у Рівному на авторемонтному заводі, пізніше - в різних будівельних організаціях. Усі навички практичної роботи набув в армії, якій віддав тридцять шість календарних років служби. Зараз вхожу до міської ради ветеранів, в якій вирішуємо спільні проблеми. З іншими ветеранами майже щодня протягом десяти років збираємося у дворі будинку, обговорюємо новини, жаліємося один одному на болячки. Зараз готуюся до параді 9 травня, це чудова нагода побачити своїх друзів у формі та з нагородами.

Олексій ПОТЯНОК

